

[Ragnhild Andersen.]

§ 41 er lavet med henblik på. Disse fradragsregler er både for alders- og invaliderentemodtagerne for hårde, og de virker i særlig grad hårdt, hvor det kun er den ene ægtefælle, der er rentemodtager. Jeg kan ikke forstå, at det ikke skulle være muligt at lempe lidt på disse fradragsregler.

Et ægtepar, hvor kun den ene ægtefælle får rente og den anden et ægteskabstillæg, rammes hårdt af fradragsreglerne. Jeg talte i går med en rentemodtager i Esbjerg. Det var ganske vist en aldersrentemodtager, men fradragsreglerne virker jo overfor aldersrentemodtagere på samme måde som for invaliderentemodtagere. Han forklarede mig, at han havde haft i månedlig indtægt: 119 kr. i rente, 30 kr. i hustrutillæg, 74 kr. i børnetillæg til to ukonfirmerede børn og 9 kr. i rentetillæg, ialt 232 kr. Det havde familien haft vanskeligt ved at leve af, hvad man ikke kan forundre sig over, når der er to ukonfirmerede børn hjemme; konen havde taget arbejde, skønt der vel tør siges at være arbejde nok til hende i et hjem, hvor der er to børn og en ældre mand, der ikke er rask. Hun havde tjent 1 500 kr., og takket være denne fortjeneste gik renten ned til 86 kr. i grundbeløb, 30 kr. i hustrutillæg, 74 kr. i børnetillæg og 6 kr. i rentetillæg, ialt 196 kr. Tabet ved at tjene 1 500 kr. betød for denne familie, at renten blev nedsat med 468 kr. om året, den mistede brændselstillægget på 155 kr., tøjpengene blev nedsat med 36 kr., og den fik en skatteforhøjelse på 52 kr. 30 øre. Det skyldtes de 1 500 kr., som denne kone tjente ved sine hænder slid; af denne fortjeneste må hun altså faktisk tilbagebetale 711 kr. Med andre ord, ikke en gang den halve fortjeneste beholder hun. Jeg synes, det er dårligt at lønne mennesker, som ved hæderligt arbejde vil være med til at skaffe deres familie nogenlunde kår, på denne måde. Det faktiske forhold er jo, at denne families indtægter kun ligger på omkring godt og vel 4 000 kr.

Der er også en nydannelse i § 62 om en hjælp på $\frac{1}{3}$ af invaliderenten til svært invaliderede, som til trods for deres svære invaliditet kan tjene så meget, at de efter den nuværende lov mister retten til invaliderente. Også dette finder jeg er af det gode.

Ligeledes er forslaget til § 57 om, at invalider ved det 65. år ikke pludselig skal miste invalidetillægget, når de går på aldersrente, rimeligt. Det er strengt for mennesker, der efterhånden bliver hjælpeløse, at de ved 65 års alderen pludselig skal

miste invalidetillægget, og jeg forstår ikke, at man er så ængstelig, for det er jo ikke oppe i højderne, dette forslag bevæger sig. Jeg forstår, at man kan drøfte trediedelsgrænsen, for her kan det dog diskuteres, hvor svært det er at finde vej frem til det rette, men jeg forstår ikke, at man kritiserer den merudgift på 5—6 mill. kr., som disse ændringer til lettelse af invalidernes forhold vil medføre. Det drejer sig dog om nogle af dem, i vort samfund, der er hårdst ramt. Man er ikke så karrig, når det drejer sig om at købe flyvemaskiner. Bare sådanne 5—6 jetjagere koster det samme beløb som her foreslået. Ja, dem har vi jo iøvrigt allerede fået, jeg er ikke klar over, om det er 60 eller 80, vi har fået i øjeblikket. . . (Svend Jørgensen: Vi har fået 5!). Ja, men vi har i hvert fald bestilt 60, det er helt sikkert. Vor sociale lovgivning er behæftet med sådanne mangler, at vi ikke skulle tillade os overfor disse dårligt stillede mennesker at udvise en sådan karrighed, når vi samtidig viser den største rundhåndethed med hensyn til køb af jetjagere. Vi har jo for øvrigt også — for nu at give det ærede medlem hr. Svend Jørgensen lidt oplysning — bestilt for 1800 mill. kr. våben i USA; det er jo ikke så lidt i sammenligning med de 5—6 mill. kr., der her er tale om til invaliderne.

Om alle de foreslåede bestemmelser er tilstrækkelige, kan jeg ikke sige på stående fod; det mener jeg man bør tale om, og det mener jeg man bedst kan gøre i et udvalg. Men jeg skal tilsige mit partis støtte til gennemførelse af nærværende lovforslag. Jeg vil dog lige tilføje, at jeg er enig med de ærede ordførere, der har talt om spørgsmålet beskæftigelse til invaliderne. Jeg tror, det er et spørgsmål, der stadig må gøres mere ved; man må søge at skaffe arbejde til de invalider, der har betingelser for enten umiddelbart eller ved omskoling og oplæring at komme ind i produktionen. I så henseende bør samfundet gøre alt, hvad gøres kan, og her kan der utvivlsomt nåes adskilligt mere, end der hidtil er nået.

Hvad angår forslaget om ændringer i forsogsloven vedrørende de kronisk syge, vil jeg finde det rimeligt, at reglerne i så henseende kommer på linie med reglerne for invaliderentyndere, sådan som de også er det på andre områder. Også til dette forslags behandling tilsiger jeg mit partis velvillige medvirken.

Evald Christensen: Mit parti vil gerne medvirke til at få det bedst mulige ud af